Година първа. ЕСКИ-ДЖУМАЯ. 26. МАЙ 1933 год. Брой 22.

НОВИ ДНИ

Седмичникъ за култура, стопанство и обществен животъ.

Редакторъ:
Антонъ Христовъ

Излиза ПЕТЪКЪ.

Годишенъ абонаментъ 50 лв.
Броя 1 левъ
Публикации: по споразумение.

Редакция-администрация:
Книжарница „ИСКРА"
Ески-Джумая.

Деньтъ на българската просвѣта и култура.

Деньтъ 24 май—праздникътъ на св. братя Кирилъ и Методи — е безпорно великиятъ день на нашата просвѣта и култура и затова всѣка година се празднува съ нуждната тържественость. Преди повече отъ 1000 години ние сме нѣмали никаква азбука и писменость и сме били въ културно отношение на уровена на варварскитѣ и първобитни народи. Съ създаването на нашата азбука отъ двамата братя св. Кирилъ и Методи се открива широкиятъ друмъ на нашата просвѣта и култура и ние се нареждаме въ редицата на културнитѣ народи.

Свѣтлина, повече свѣтлина— този е лозунгътъ на съвременитѣ демократични и културни народи. Благодарение великото откритие на двамата братя ние сме възприели този лозунгъ и чрезъ него се стремимъ да достигнемъ по-голѣмо щастие въ своята страна. Затова деньтъ 24 май, посвѣтенъ на двама св. братя е великъ националенъ день на българската култура и затова заслужено се празднува съ съответната тържественость.

Но този праздникъ, както и всѣки великъ народенъ праздникъ, нѣма само външна форма, парадность, манифестации и пр., а има дълбоко съдържание, велики примѣри и поуки, които ние трѣбва силно да подчъртаемъ и издигнемъ въ този день и направимъ бойни лозунги за нашата бждеща културна и просвѣтна дейность, особено въ времена като днешнитѣ, изпълнени съ егоизмъ, невежество и безчовѣчность.

Когато държимъ парадни и помпозни речи за голѣмия напредъкъ на нашата просвѣта и култура, трѣбва да констатираме страшниятъ фактъ, че България по грамотность заема едно отъ последнитѣ мѣста (11 мѣсто) въ реда на културнитѣ народи. Че и днесъ 40 % отъ гражданитѣ на България сж неграмотни.

Трѣбва високо и ясно да се заяви предъ лицето на цѣлата нация, че отъ срѣдно 700,000 деца подлежащи на учение — 72,000 не посѣщаватъ никакъ училището, а 42,000 го напущатъ срѣдъ годината. Отъ постжпилитѣ въ I отдѣление 35% свършватъ IV отдѣление, а само 9%—прогимназия. Успѣхътъ въ първоначалното училище е срѣдно 3·80, а въ прогимназиитѣ „въ градоветѣ и селата ученицитѣ показватъ почти слабъ успѣхъ", споредъ официални документи.

Сжщо е и въ гимназиитѣ. Официално се констатира, че отъ 39,000 ученика 15,000 напущатъ презъ годината поради слабъ успѣхъ.

Очевидно е, макаръ и отъ тѣзи бѣгло приведени данни, че въ просвѣтно отношение сме твърде зле и твърде назадъ въ сравнение съ другитѣ културни народи. И ако сме честни предъ собствената си съвесть и предъ голѣмитѣ интереси на народната просвѣта и култура, трѣбва да се стреснемъ и направимъ всичко възможно за добиване положителни резултати въ това отношение.

А това ли правимъ въ сжщность? Съобщи се, че въ бюджета на просвѣтата сж направени 72 мил. лева съкращения. А това значи да се влоши още повече положението въ това отношение. Такава политика е реакционна.

Икономии и съкращения отъ и безъ това хилавия бюджетъ на народната просвѣта, то това значи назадъ къмъ варварството и мракобѣсието, тъй желани за извѣстни реакционни срѣди. Защото и днесъ 50% отъ училищнитѣ сгради сж нехигиенични и недостатъчни да побератъ подлежащитѣ за учение деца. Липсватъ трапезарии за гладнитѣ деца и дрехи за голитѣ. Нѣма санитаренъ контролъ, недостатъчни сж санаториумитѣ, колониитѣ за слабитѣ и неджгави деца, които постоянно се увеличаватъ.

Бюджетътъ на Нар. Просвѣта не само не трѣбва да се намалява, но трѣбва да се удвои предъ видъ голѣмитѣ зинали нужди на народната култура.

И въ деньтъ, когато ще празднуваме и почетемъ паметьта на родоначалницитѣ на нашата писменость, трѣбва да се замислимъ надъ нашата печална общ. просвѣтна действителность и като честни синове на родината да си направимъ съответнитѣ заключения.

Култура и демокрация — тѣзи сж основнитѣ устои, върху които единствено трѣбва да се строи и издига бждещето обществено и стопанско развитие на страната.

Бждащата война.

I.

На 20 май въ кино Жековъ, секретаря на Българския учителски съюзъ г. Тодоръ Поповъ, говори върху бждащата война. Единъ въпросъ, който напоследъкъ занимава твърде много световнитѣ дипломатически кржгове, защото апетитѣ за ново изтрѣбление на човѣчеството сж нарастнали твърде много.

Г-нъ Поповъ се спрѣ накратко върху опустошенията, които направи свѣтовната война. Отъ мобилизиранитѣ 70 милиона хора, сж паднали убити около 13 милиона и нови десятки милиона сакати, ослѣпени, негодни за работа. Въ народнитѣ стопанства на всички воюващи държави, войната е направила страшни опустошения: стотици селища разрушени, намалено производство, разрушени желѣзопжтни линии, фабрики, пжтища и др. Всѣкидневно войната е струвала *единъ милиардъ лв.* загуби. Една колосална цифра. Само морския бой при Дарданелитѣ е струвалъ толкова, че България може да живѣе две години безъ да произвежда съ сжщитѣ пари. А известно е какъ катастрофално въ цѣлия свѣтъ се отрази войната. . .

Въпрѣки всичко дипломатитѣ подготвятъ нова война. Това не имъ пречи лицемѣрно да говорятъ за миръ, разоржжение, а тайно да се въоржаватъ и да харчатъ милиарди лева за разрушение.

Днесъ Съединенитѣ щати иматъ само воененъ бюджетъ 105 милиарда лв. т. е. на глава се падатъ 1054 лв. Франция —63 милиарда лева; на глава 1368 лв. Съветска Русия—80 милиарда; на глава 500 лв. Италия—40 милиарда, Япония 32 милиарда. Германия 23 милиарда. Югославия 8 милиарда. Военнитѣ бюджети сж увеличени десятки пжти отколкото преди 1914 година. Не показва ли това, че се отива къмъ нова, страшна, унищожаваща война?

На дипломатитѣ не мигна окото отъ резултатитѣ на миналата война. Победителната Франция напр. харчи 48% отъ бюджета си за дългове, направени отъ войната; 23% за армия и само 6% за просвѣта! Днесъ тя има толкова войска колкото имаше Европа презъ 1914 год.

Интересно е, че всички държави заявяватъ: въоржаватъ се, за да пазятъ мира!

Цѣлата техника, химия, физика сж впрегнати днесъ да произвеждатъ убийствена механически и химически срѣдства. Пушкитѣ сж усъвършенствувани да даватъ до 45 изстрела въ минута. Картечницитѣ сж направени леки до 13 кгр., а даватъ изстрели до 1200 въ минута. Орждия, танковетѣ и др. сж идеално усъвършенствувани, за да могатъ за кратко време много да убиватъ.

Аеропланътъ е бждащето главно срѣдство въ войната. Той е усъвършенствуванъ, направенъ лекъ, бързъ, издържливъ необходими качества въ войната. Днесъ тия желѣзни мощни птици сж въоржжени съ 5—6 картечници, малки орждия и могатъ да носятъ до 13 тона военни материали съ бързина 300 –400 клм. въ часъ (най-бързия аеропланъ хвръчи съ повече отъ 650 клм. въ часъ) Всѣкидневно тѣ се усъвършенствуватъ, за да носятъ разрушение, смъртъ, ужасъ и безумие.

Хиляди фабрики, които днесъ произвеждатъ най-невинни работи за употрѣба, само въ 24 часа могатъ да се обърнатъ въ военни, които да снабдятъ армиитѣ съ муниции, достатъчни да обърнатъ свѣта въ страшни развалини.

(следва) **П. С.**

Проф. д-ръ Ас. Златаровъ.

Въ Добруджа.

Сказкитѣ, които държахъ въ Добричъ, ми дадоха възможность да видя и разбера нѣколко нѣща, които заслужаватъ да бждатъ казани и приповторени.

Добруджа е населена, въ повече отъ три четвърти на населението си, съ българи. И то какви българи: езикътъ имъ чистъ безъ диалектъ, безъ чужда закваса, съ хубаво котленско балканско произношение. Едри, съ открити лица, приветлива усмивка, щедра ржка — душа на уседналия, доволенъ отъ труда си и неговитѣ блага, честенъ земледѣлецъ. И изцѣло, това българско население, въ нова и стара Добруджа и тамъ, по горе, въ ромънска Басарабия, брои къмъ шестотинъ хиляди души.

Деветстотинъ хиляди българи съ златно сърдце,
чисто, както е чиста тѣхната златна пшеница, макаръ фалшифицираната наука на проф. Йорга да се съмнява въ това...

Какъ се държатъ ромънскитѣ власти, официалнитѣ лица и ромънското гражданство къмъ това българско население? — ето въпроса, който и азъ найпърво зададохъ, когато бѣхъ тамъ, и съ който най-първо ме посрещнаха тука, когато се върнахъ отъ Балчикъ.

Сега е добро. Въ градоветѣ е дори много добро. Управляващата националъ-църънистка партия — селската партия на Ромъния — се старае да изпълнява декларациитѣ, които е давала по отношение на малцинствата, когато е била въ опозиция. И тоя новъ духъ, тая смѣна въ отношението на властьта, къмъ едно така лоялно население, каквото е българското въ Добруджа, дава своя добъръ плодъ: довѣрието и на самото население къмъ държавата расте и неприятноститѣ за самата власть ставатъ все по-малко. Единъ отъ висшитѣ представители на ромънската власть въ Добричъ ми каза: „Ще се радваме, ако отнесете отъ насъ добъръ споменъ. Ние ценимъ трудолюбивото и лоялно българско население тукъ и уважаваме нашата съседка България. Ние самитѣ сме кротъкъ, земледѣлски народъ и не ни смѣсвайте съ тия преселници планинци— ромъни, които донесоха тука други нрави и сториха не малко грижи и на насъ властьта. Но това е вече изживѣно".

И наистина
страшно е било въ началото,
когато сж дошли по селата колониститѣ куцовласи: дива, жестока орда, която почва безчинства, грабежи, издевателства. А властьта се прави, че не вижда, и дори съдействува на това. Сега сж стихнали буйствата и селенинътъ — добруджанецъ е по-спокоенъ. И ако все по тая линия се върви — и въ селата ще настжпи желания миръ и обезпечение.

*

Българитѣ въ Добруджа се радватъ на нѣколко свои прогимназии и две гимназии въ градоветѣ. Има и нѣколко български вестника. Това е радостенъ фактъ за нашитѣ не особено за похвала балкански разбирания, кждето вмѣсто да се смѣта, че езикътъ е даденъ на хората, за да служи за мостъ по-между имъ и за спойка въ живота имъ, тѣ сж го възвѣли въ пропасть и стена, които раздѣлятъ хората. Вижте какво става въ Югославия, въ Гърция, въ Турция: малцинствата нѣматъ правото да учатъ, да се молятъ и пишатъ на своя матеренъ езикъ. А езикътъ е душата на народа:

Седмиченъ бележникъ.

Животъ!

Сензация!

Съ „семейнитѣ" бирарии, на панаира пристигнали млади момичета! Подлигвания и шушукания . . .

Турци и селяни съ часове се трупатъ около входа, или надникватъ презъ скжсанитѣ платна.

— Вай-й! Я-я-я! . . .

Единъ самотенъ господинъ съ прошарени коси, вече отъ два часа стои предъ чаша бира съ устременъ погледъ къмъ сцената, кждето млади жени, съ бездушни лица, монотонно, дрезгаво напѣватъ нѣкаква пѣсень.

Съдържателтъ и келнеритѣ поглеждатъ къмъ купа публика до входа и подканятъ:

— Заповѣдайте, моля!

Турцитѣ зяпатъ съ отворени уста, шушукатъ си, побутватъ се.

*

— Пратете, моля ви се, едно отъ момичетата.

— Ей сега!

Съ студена усмивка тя сѣда на стола. Лицето й подпухнало, отвратително напудрено; около очитѣ дълбоки кржгове; самитѣ очи мъртви.

— Желаете ли да отидете съ тия господа на разходка въ полето?

— Защо не? Следъ като се освободя, на разположение съмъ!

Тя е на около 16 години. А може би, отъ две, три годин прави такива „разходки" съ всевъзможни личности.

Съ едно безразличие тя се нагажда къмъ всѣкиго.

— Защо водите такъвъ животъ?

Тя се сепва, не очаквайки тоя въпросъ. Тъмнитѣ й очи се спиратъ върху чашата бира. Нищо не отговаря.

Може би, иска да плаче? А, може би, тя толкова е плакала, че сълзитѣ й не идватъ вече на очитѣ . . .

— Привлича ли ви тоя животъ?

— Какво да правя? — най-после казва тя. — Дошла съмъ отъ Тулча. Нѣмамъ родители, нито роднини. Какво да правя? Гладна не се стои. . . .

*

Каква мизерна душа има човѣкъ! Отъ сълзитѣ и страданията на другитя, — той гради своето щастие. Толкова хора кжсатъ щастието си, за да го откраднатъ тия, които живѣятъ отъ страданието на други!

Вечерь, когато всичко спи, това момиче, уморено отъ чужди ласки, мечтае, може би, толкова горещо за свой домъ, за свое щастие!

Това е животътъ.

Малцина виждатъ трагедията му.

Пивасъ.

потъпкай го — тъпчишъ душата на човѣка.

А нова душа е невъзможно да се присади!

Прости истини, които бѣсниятъ шовинизъмъ не признава и съ това върши най-голѣмо престжпление спрѣмо човѣка и човѣчеството!

Слава Богу, че България и Ромъния правятъ жестъ изключение. Ние дори, българитѣ, сме най-малко за упрѣкъ въ това отношение.

Но трѣбва българското училище да се открие и въ селата на Добруджа, кждето десетилѣтия то бѣше гордость и грѣйка за тия села. Отъ това Ромънската държава само ще спечели и азъ вѣрвамъ, че приятелската струя, която почва да обхваща двѣтѣ дунавски съседки, ще направи да се разпилѣятъ злитѣ воли и напластенитѣ недоразумения, за да зацарятъ между тѣхъ пълното довѣрие и добре разбранитѣ културни, стопански и политически отношения. Когато една държава даде на своитѣ граждани свобода и благосъстояние — тя ги привързва къмъ себе си. Угнетението — морално и вещественo — е майка на бунта и лошитѣ настроения.

Съ Ромъния културнитѣ ни връзки трѣбва да се заякчатъ и усилятъ: срамота е, че сме съседи, а не се познаваме достатъчно!

Но нуждни сж и добре разбрани стопански връзки между двѣтѣ страни: отъ това тѣ само ще спечелятъ и ще доне-

(следва на втора страница)

сатъ малко по-вече охолство за своитѣ данъкоплатци. И наистне е ли странно, че Варна е тина, естествено дебуше за износа на Добруджа, а пътя е насилствено пресѣченъ! Не е ли чудовищно дори, че и до сега нѣмаме единъ

мостъ на Дунава между Ромъния и България?

А колко стопански изгоди отъ това и за двѣтѣ страни! И тука кариеризмътъ на патриотаритѣ не малко щети е нанесълъ за двѣтѣ държави. Нима тоя духъ на тѣсногръдие и слѣпота вѣчно ще продължава? Новитѣ времена искатъ нови хора, приобщени къмъ сложнитѣ задачи, които ходътъ на историята възправя.

*

Нѣкога Добруджа бѣше една отъ най-богатитѣ провинции. Сега тя запада. При това, трѣбва да го кажемъ, данъчнитѣ облагания и данъчната система не сж много милостиви тамъ и водятъ къмъ разсипване на населението. Лихварскиятъ капиталъ почва да души малоимотника, а държавенъ кредитъ на по-сносни условия липсва. Това сж едни отъ тъмнитѣ точки, които видѣхъ и налага ми се дългъ да го кажа.

Въ културно отношение, най-голѣма похвала и насърдчение заслужава Българското културно общество, което събира и ржководи цѣлия културенъ животъ на Балчикъ: издръжка на частнитѣ български училища, народни четения, безплатни трапезарии за беднитѣ ученици.

Въ Добричъ опознахъ и между по-старитѣ и между по-младитѣ прекрасни хора, за които ще запазя неувѣхващъ споменъ. Моитѣ сказки въ Добричъ, това, което видѣхъ въ с. Геленджикъ и въ Балчикъ, бѣха за мене велика радость и нравствено ободрение, защото видѣхъ българина въ неговата непохабена душа и благословенъ трудъ.

Ще завърша тия си бележки съ пожеланието да видимъ Ромъния и България по добре опознали се, по-ясно разбрали своитѣ близки и по-далечни интереси, за да могатъ въ миръ, трудъ и воля за добро да обезпечатъ на своитѣ граждании повече радость и по-вече охолство. Това тѣ могатъ и трѣбва да го направятъ!

Д-ръ Ас. Златаровъ.

Резолюции.

Районния земледѣлски кооративенъ съюзъ „ПЧЕЛА“ въ градъ Ески-Джумая, въ общото си годишно събрание на 7 май 1933 год. взема следнитѣ резолюции:

I. по намаление задълженията.

Събранието като взе предъ видъ, 1) че днесъ земледѣлското население търпи голѣми лишения и че задълженията на последното се намиратъ въ едно положение на несигурность и голѣмо очакване;

2) че безъ едно бързо и справедливо разрешение проблемата за задълженията, както и безъ едно нормализиране на кредита въ страната не може да се очаква стопанско съвземане и материилно благополучие;

3) че днесъ киедитната служба въ кооперациитѣ е почти преустановена поради голѣмия процентъ на просроченитѣ записи;

4) че земледѣлскитѣ кредитни кооперации, които сж най близко до земледѣлското население, иматъ най голѣмъ интересъ да се ликвидира съ въпроса за уреждане на земледѣлскитѣ задължения;

5) че поради забавяне на въпроса за уреждане задълженията, създава се почва на една зловредна агитация за неплащане, която нанася голѣми пакости както на двъжницитѣ, така и на кооперациитѣ

Р Е Ш И:

Настоява Общия съюзъ на Българскитѣ Земледѣлски кооперации, като обединяющъ центъръ на кооперативното движение, да изнесе предъ официални мѣста и лица въпроса за часъ по скорошното изготвяне на законопроекта за пълното уреждане на задълженията.

II. По закона за облекчение на длъжницитѣ.

Настоява Общия съюзъ на Б. З. Кооперации да направи постжпки предъ респективния Министъръ за корегиране на чл. 33 отъ закона за облекчение на длъжницитѣ, (Върбенова законъ) като въ текста къмъ горния членъ се прибавятъ думитѣ „и кредитиранитѣ кооперации отъ Българската Земледѣлска Банка“.

III. По монопола на зърнените храни.

Събракието като взе предъ видъ:

1) че кризата, която бушува днесъ въ страната засяга най-чувствително земледѣлското население и неговата стопанска органнзация — кооперацията;

2) че поради замиране кредитната служба интереса и ентусиазма на кооператоритѣ къмъ кооперацията е значително отслабналъ;

3) че въпреки кризата кооперацията понася ударитѣ мжжествено и запазва своя престижъ всрѣдъ населението.

4) че вѣрата за справяне съ днешното положение и съ изграждане на едно по свѣтло бждаще е насочена единствено къмъ кредитната кооперация;

5) че кредитната кооперация има голѣмата задача да оправдае надеждитѣ на селото;

6) че всѣко отслабване на дисциплината въ кооперацията или компроментирване последната може да доведе маситѣ до обезвѣряване и пълно отчаяне;

7) че най-добре кооперацията би изиграла своята роль, ако се подкрепи отъ държавата, като ѝ се възложи задачата да организира износа на земледѣлскитѣ произведения

Р Е Ш И:

Настоява за въвеждане пъленъ монополъ въ търговията съ зърнени храни, провежданъ изключително чрезъ Общия Съюзъ на Б. З. Кооперации и членуващитѣ въ него косперации и районни съюзи.

IV. По облекчаване положението на кооперациитѣ, които иматъ вършачни гарнитури

Р Е Ш И:

Настоява щото Общия съюзъ на Българ. Земл. Кооперации да обмисли добре мѣркитѣ, които трѣбва да се взематъ за облекчаване положението на всички ония кредитни кооперации, които сж задлъжнели съ доставката на едъръ земледѣлски инвентаръ, като дори за това се свика и специална конференция гдето съюза намѣри за добре.

За събранието, членъ-делегатъ
Д. Зафировъ
К.-Счетоводитель: **Д. Розовъ**

ХРОНИКА

На 19 и 20 т м. се състоя въ салона на кино Жековъ свиканата отъ учителското дружество конференция съ следния дневенъ редъ:

Писменитѣ упражнения въ първ. училища — реф. отъ п. уч. и-ръ г. Г. Тодоровъ; Методика на естествознанието въ основн. у-ща съ пробна лекция въ III класъ отъ Т. Поповъ — секретарь на Б. Уч. Съюзъ; Наблюдение и изследване на ученика — реф. отъ г-ца Динкова — у-ка Шум. уч. институтъ и Бждащата газова война — учительтъ и миртъ отъ г. Т. Поповъ.

Всички реферати бѣха обстойни и изчерпателни и изслушани съ дълбоко внимание. Лекцията, държана възъ основа на трудовия принципъ и активната самодейность на ученика, сжщо остави много хубаво впечатление въ учители и ученици.

Конференцията се посѣщаваше отъ около 250 учители, които съ затаено внимание слушаха всѣка дума на референчицитѣ. Особено впечатление направи реферата за „Бждащата газова война“ — подробни сведения за които даваме на друго мѣсто. Учителитѣ си разотидоха съ ободренъ духъ и пожелание за почести подобни срѣщи. Настоятелството на дружеството заслужава похвала за успѣшната си и съдържателна конференция.

Последнитѣ дни на панаира бѣха дъждовни, обстоятелство което се отрази твърде неблагоприятно върху покупко-продажбитѣ, обаче въ понедѣлникъ станаха добри продажби, при все че панаиртъ се свършваше.

Въ дописката въ миналия брой „на група граждани“, вмѣсто П. Стояновъ да се чете Петъръ Стжповъ.

Споредъ новия законъ за засилване на държавнитѣ приходи, съ данъкъ сж обложени и следва да се снабдятъ съ патентъ, само електропроизводителнитѣ предприятия, а не и домашнитѣ освѣтлителни и др. инсталации, получаващи токъ отъ електр. централа, както бѣ съобщено другаде.

Споредъ новия бюджетъ, въ много градове приставитѣ и конните стражари се увеличаватъ. Въ нашия градъ конните стражари се увеличаватъ отъ 3 на 4 души.

Редовния годишенъ конгресъ на Съюза на журналиститѣ въ България ще се състои презъ втората половина на м. августъ въ гр. Варна.

Мѣстния църковенъ хоръ въ недѣля ще гостува на гр. Османъ-Пазаръ, кждето ще пѣе въ тамошната църква.

Открить е въ село Мечикчилеръ, О.-Пазарско новъ лѣчебенъ минераленъ изворъ. Предполага се, че водата съдържа желѣзни и сѣрни соли.

Въ Германия Хитлер щѣлъ да прокара законъ з кастриране негоднитѣ индиви ди, за да се подобри германската раса.

Напоследъкъ числото н пжтницитѣ по Б. Д. Ж. нама лѣва все по-вече. Това се дъ жи на обстоятелството, че авто мобилитѣ правятъ силна конку ренция на влаксветѣ както п цени, така и по бързина. Въ роятно това ще накара прав телството да дири изходъ, к то прави редица облегчения п Б. Д. Ж. на пжтницитѣ.

Въ Китай вързува ужасен гладъ. На день умирали съ хи ляди души.

Абонирахте ли се з **в. „Нови дни“, който най разпространенъ** в **града и околнята ни!**

При разглеждане бю джетитѣ въ комисията, земл дѣлскитѣ народни предста тели сж предложили да нѣм заплата по голѣма отъ 10000 л М-ръ Стефановъ и м-ръ Муш новъ решително сж се прот вопоставили на това предл жение.

Тая година на панаира н се случиха никакви п р о и ш е с т в и я.

Търсете въ магазинитѣ на КООПЕРАЦИЯ
„НАПРЕДЪ“
САПУНЪ за пране марка „Коон“
защото е отъ най-добро качество.
Оцетъ винен дериватъ.
КАШКАВАЛЪ прѣсенъ и СТАРЪ.
СИРЕНЕ, СВИНСКА мась, РАСТИТЕЛНИ масла рафинирани, МАСЛО за готвене топено и всички СТОКИ отъ първа необходимость на най-износни ЦѢНИ.
2—2

ИСУФЪ М. АХМЕДОВЪ
Галантерия и кинкалерия ШЮМБЮЛЮ,
голѣмъ изборъ:
Ризи пуплинени.
Вратовръзки.
Яки каучукови.
Яки колосани.
Колани лачени, кожени.
Тиранти: детски, мжжки.
Лѣтни гумени обуща: дамски, детски, мжжки.
Огледела: джебни, стенни въ всѣкакви размѣри.
Гребени: мжжки, дамски, бръ снарски и други бръснар ски принадлежности.
Сапуни тоалетни.
Сапунъ катраненъ.
Пудри, Кремове, Червила,
Пасти за зжби и много други тоалетни артикули.
Чорапи голѣмъ изборъ.
Кърпи за носъ: мжжки, дамски.
Кордели: алени, различни цвѣтове.
Пастици: за чорапи и обли.
Фитили: за лемпи, всѣкакви.
Обици, пръстени.
Синци: всѣкакви видове.
Хармоники устни и много други стоки.
Ще намѣрите само при ШЮМБЮЛЮ.
на цени подъ всѣка конкуренция.
2—

Действителность.

Обективно последното, граждани: много хора работятъ у насъ за стопанското и финансово заздравяване на страната. Но така нѣкакъ си, условията пречатъ. И виждате все е лошо.

Моля, азъ не казвамъ, че хората като се наредятъ въ управлението, гледатъ на първо мѣсто себе си да облагодетелствуватъ единъ видъ. Напротивъ: смѣтамъ, че дето седнатъ и дето станатъ, все за благото народно мислятъ. Даже ще подкрепя мисъльта си, като казкажа единъ фактъ.

Случва ми се частна работа въ едно село. Името е безъ значение. Отивамъ азъ въ селото праздникъ. Гледамъ бързатъ нѣкжде селянитѣ.

— Кжде?—питамъ.

— На събрание, — казватъ. Ще говори единъ отъ еди коя си партия.

Мисля си: защо да не послушамъ? Все нѣщо ще науча. И отивамъ. Училището знаете, тѣсно за посетителитѣ. Всички да чуятъ искатъ. Духовна храна, единъ видъ да получатъ.

Гледамъ почна да говори оратора. Единъ такъвъ, добре обръснатъ, червендалестъ, хубаво облеченъ и извинете, съ добре очертанъ коремъ. Съ една речь, добъръ българинъ.

Та слушамъ азъ.

— Ние, казва, като дойдемъ на власть съ 50% задълженията ви ще намалимъ. Данъцитѣ ви ще намалимъ. Цената на житото ще поскжпимъ. Ще намалимъ, казва, голѣмитѣ чиновнически заплати и бюджета на 5 милиарда ще съкратимъ. Ще разтуримъ, казва, картелитѣ и живота ви ще поевтинѣе. Ние сжществуването ви ще гарантираме и училища ще ви отворимъ, та да се изучатъ децата ви. Въ затвора, казва ще тикнемъ лихваритѣ. Ние ще спасимъ страната. . .

—Ето, мисля си, какъ човѣка се грижи за народа си! Отъ града чакъ дошълъ и автомобила си цапа въ калта, а даже пари за събранието не взема! Безплатно, единъ видъ, само отъ обществено чувство. За народа мре, значи. Нà, какви хубави работи приказва и ако има власть, току речи, че всичко по медъ и масло ще тръгне, както казватъ. Обичамъ, знаете такива хора азъ!

И слушамъ оратора, който вдъхновено продължава:

— Ще планираме, казва, селото ви. Съ едъръ чакълъ ще настелеме улицитѣ. Чешми ще построимъ. Болница ще ви направимъ. Ново училище, казва, ще построимъ. Желѣзенъ мостъ ще построимъ. . .

Тука, обаче, става единъ малъкъ инцидентъ. Чувамъ азъ, единъ малъкъ тъй страшничъкъ гласъ се обажда изъ събранието:

— Какъвъ мостъ, казва ще построите? Ние рѣка нѣмаме!

Знаете, почватъ селянитѣ да се смѣятъ. Наистина, като че ли е смѣшно! Нѣма рѣка, а мостъ ще строишъ!

А ораторътъ нѣкакъ си почервенява и плахо гледа. Обърква се, но току удря съ юмрукъ по масата:

— И рѣка, казва ще докараме!

Твърде добре, но изглежда че селянитѣ рѣка не искат защото—предполагамъ — мо и наводнение да докара.

И настава, знаете, един шумъ, тропане и викове:

— Долу!

— Вънъ!

И все въ тоя духъ.

Удивлявамъ се азъ на т непочтенность къмъ единъ д бъръ българинъ, който да забравя да кажа, презъ ед задня врата се измъква, кач се на автомобила и си замина

Мисля си следъ тая случк „Какви грижи полагатъ за н рода! Не! И рѣка сж гото да докаратъ!

А народа неблагодаренъ.

Изгонва ги.

Това е то нашата дейст телность.

П. М-

Шуменъ, Печатници, „Спасъ Поповъ“, 58 — 1933.